

Hernomen 'Eend' is prettige verrassing

Theater

De Wilde Eend van Henrik Ibsen door de Roovers. Monty, Antwerpen, 21 februari. Te zien op 8-3 in Toneelschuur Haarlem, 9-3 en 10-3 in De Brakke Grond, Amsterdam.

Voordat de Roovers de Roovers werden, dat wil zeggen, net voordat een viertal Vlamingen afstudeerde aan de toneelafdeling van het Antwerps Conservatorium, speelden zij onder regie van Sam Bogaerts *De Wilde Eend* van Ibsen. Kort daarop was de geboorte van het theatercollectief een feit. Nu, tien jaar later, is het tijd voor een feestje – met *De Wilde Eend*.

Ook dit stuk begint met een feestelijke bijeenkomst – één waar een ongelukkige, zich misplaatst voelende gast schielijk een taartje verorbert. Het is Hjalmar Eikdal, zoon van een door moedwil en misverstand in diskrediet gebrachte legerofficier. Eikdal junior feest boven zijn stand in het huis van de man die de naam van zijn vader door het slijk haalde – en dat voelt niet goed.

Duikt op: zoon des huizes, Gregers Werle. Ooit, voor al die ongelukkige gebeurtenissen, waren zij vrienden, en naar blijkt heeft Gregers nu zijn oude makker Hjalmar na al die jaren uitgenodigd. En daar heeft hij een zeer bepaalde bedoeling mee.

De Roovers besloten niets te veranderen aan hun concept van tien

jaar geleden – alleen de bezetting is wat gewijzigd en zo speelt nu bijvoorbeeld Lucas Vandervost mee. Voor wie de oerversie niet zag, is deze *Wilde Eend* om te beginnen een prettige verrassing. De aanpak is eigenzinnig – met alle respect voor wat de auteur zijn personages in de mond legt, en tegelijkertijd met clowneske inslag.

De acteurs zijn zwaar geschminkt, met witte gezichten, heftige wenkbrauwen en afhangelende mondhoeken en er zijn een heel aantal dubbelrollen (Sara De Bosschere als mafiose machtsmisbruikende oude Werle en als tobende mevrouw Eikdal).

Het heeft vaart en wint snel aan overtuigingskracht, dusdanig dat je je soms afvraagt of dit stuk uit begin jaren tachtig van de negentiende eeuw, waarin het draait om allerhande morele dilemma's, met een behoudender encenering beter gediend is. Van zeggingskracht gaat niets verloren, de zware symboliek wordt slim ondervangen, het is aangrijpend en af en toe ook om te lachen.

Robby Cleiren speelt de bemoeizuchtige Gregers lekker irritant, Luc Nuyens is goed als zijn kinderlijke vriend Hjalmar, Benjamin Verdonck als de slechtiende Hedvig wekt af en toe echt compassie. En Sara De Bosschere is hartbrekend op het eind. Geen happy end en toch een feestje.

Karin Veraart